

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

6. De gravitate peccati mortalis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

Epist. 16.
Epist. 160.

vult, desinat plus velle, quàm valet : quod secutum se ostendit S. Bernardus : Quoniam, inquit, quod volumus, non valemus, id vell: cogimur, quod possumus.

De patientia & conf. sacri.

Constanter itaque tene quæ præmissâ oratione prudenter ordinaveris ; & cave hîc artes dæmonis : Vide, inquit S. Ephrem, ne te interrumpat inimicus cùm volueris legere, tædium tibi adferens, teque in mentis distractionem conjiciens, ac dicens: Fac primum rem istam, quoniam & exigua est, sicque postmodum securior leges : hæc autem omnia suggerit, ut te ab occupatione impediatur, & abducat, Id S. Pater Ignatius etiam advertit, monetque esse proprium dæmonis, ex rebus longè positis disturbare propinquas, & ex spe majoris boni futuri, neglectum boni minoris, quod est ad manum, invchere. Hanc inconstantiam mirum in modum damnabat S. Antonius : Monachus, agebat, si paucis diebus laborat, & iterum relaxatur, & rursus laborat & inde negligit, hic nihil agit, nec patientiæ perseverantiam obtinet.

In vitis PP. l. 7, c. 27.

4. Ingrati. modo in Deum, 8, in Cant.

Quartum impedimentum est, ingratus erga Deum animus sibi que complacens, & arrogans ea sibi quæ Dei sunt : unde rectè monet S. Bernardus ; ut omnis anima quærens Deum, noverit se

præventam ab illo, & ante quæsitam, quàm quærentem, ne magnū bonum in magnum sibi detorqueat malum : sic enim, inquit, de magnis bonis mala oriri non minima solent, cùm facti eximij de bonis Domini, utimur donis tanquam non datis, nec damus gloriam Deo : ita profectò, qui maximi videbantur pro accepta gratia, pro non redhibita minimi reputantur apud Deum : verè & absque dubio, eò quisque pessimus est, quo optimus, si hoc ipsum quo est optimus, adscribat sibi.

CONSID. VI.

De gravitate peccati mortalis.

Peccati mortalis malitia ex Dei estimatione metienda, non ex hominis perverso judicio, qui bibit velut aquam iniquitatem, qui committit illud propter pugillum hordei, & fragmen panis: Deus verò ejus gravitatem ex pœnis, quæ hæctenus pro peccatis infligit ; ex Filij sui, qui illa in se susceperat, tormentis acerbissimis, ex punitione apud inferos æterna luculenter ostendit: nihil aliud bonitas illa odit, quàm peccatum. Sapientiæ 11. dicitur, quia nihil

I. Peccati mortalis malitia petenda ex Dei odio.

nihil odisti eorum qua fecisti. & Vates Regius similiter canit : *Odisti omnes operantes iniquitatem.* quod odium in punitione Angelorum patuit : si quis enim geminam ingentis pretij, quam amaret unice, ob guttam veneni inspersam confringeret, & in ventos aut ignem dispergeret, diceretur merito venenum illud graviter odisse ; hoc fecit Deus in Angelis, quos etsi ob excellentiam naturæ summopere diligeret ; peccantes ferre non potuit.

2.
Quod ostendit in punitione Adami.

Adamum verò, quem ita amabat, ut terrarum Dominum pacificum constitueret, eique ad singularem voluptatem locum deliciosissimum omni oblectandi animi & corporis suppellectile instrueret ; ubi peccati virus infecit, continuò in exilium abiecit, & ad spinas tribulosque corpus, animum verò ad multorum sæculorum lachrymas damnavit, posteritatemque iisdem ærumnis involvit ; quem propterea diem quo & Adamus peccavit, & ipsos eodem infecit, posterius omnes exercentur, ut unus ex illis dicat :

Jerem. 20.

s. Bernard.
in vigilia
Nativitatis.

Maledicta dies in qua natus sum. & alter exclamat : *Utinam pereat dies illa, dies nebulæ, & caliginis, dies tenebrarum & turbis, dies quam fecit Adam, quam fecit inimicus, qui dixit : Aperientur oculi vestri.* Et tamen quid fecit Adam si cum tuis peccatis ejus pec-

catum conferatur ? non fuit ille seductus, ut mulier, sed hujus amore subversus : optasset servare mandatum, quod sibi utile noverat, nisi mulieris amor ad consentiendum uxorium virum impulisset, quem multa etiamnum cælestis vindictæ exempla retinebant ; nec enim mulier, quæ jam comederat, aliquid à Deo pœnæ perfererat, & tu post Dei in peccatores iram tot supplicij contestatam peccare non desinis. Sed vide quomodo crescentibus peccatis, creverit etiã in Deo odium peccati, cū propter illud dicat : *Pœnitet me fecisse hominem,* nec tantum pœnitet, sed & dolet reservato dumtaxat exiguo octo animarum manipulo tanquam novi mundi seminario.

Verum nihil æquè ostendit odium Dei, quo fertur in peccatum, quàm innocentissimi Christi, qui hominum in se peccata susceperat, abjectio, & ignominia ac crudelitatis plenum supplicium : unde dicit Apostolus : *Factus est pro nobis maledictum: quia Maledictus omnis qui pendet in ligno.* Omnis, inquit Anselmus, etiam Filius : maledictus autem non à quocumque, sed à Deo, sicut lex loquitur : nisi enim Deus odisset peccatum & mortem nostram, non ad eam suscipiendam & delendam Filium suum mitteret. Quanta ergo malitia peccati, quæ
Christi

In Christi
passione.
Ad Gal. 3.

Ita
effi

Christum, in quo benedicenda^r erant omnes gentes, fecit ad horam maledictum Patris: qui enim, inquit, semper benedictus est in sua iustitia, maledictus ad horam fieri dignatus est propter delicta nostra in morte suscepta. Si Christus maledictum ob aliena peccata, quid eris propter propria? cogita verba illa contra peccatores fulminanda: *Ite maledicti.*

4. In supplicio damnatorum. Atque hæc maledictio Dei punitioneque æterna mirum in modum exaggerat Dei in peccatum odium. Deus, cujus bonitatis infinitus est thesaurus, naturam quam amat, quia peccato infecta est, odio supplicioque prosequitur sempiterno, & aliud argumentum quærimus malitiæ peccati? quæ bonitati divinæ quodammodo vim infert, ut ad istam pœnæ æternitatem ex iustitia descendat de suo bonus, ut ait Tertullianus, de nostro iustus?

5. Item ex effectu. Adverte præterea gravitatem peccati ex aliis annexis. 1. Si omnes homines & dæmones conspirarent in perniciem alicujus, & ut cum Job egerunt, omnia, quæ in crudelem animum cadere possunt, tormentorum genera in illum exercerent, non tantam illi perniciem crearent, quantam ipse sibi, dum mortaliter peccat; quia cætera mala, sunt mala inferioris ordinis, naturamque dumtaxat lædunt; peccatum est malum su-

perioris ordinis: malum scilicet Dei, quem de medio tolleret, nisi Deus esset omni telo impenetrabilis.

Præterea peccati foeditas tanta est, ut major nec à Deo quidem concipi possit: non tantum quia à Spiritu sancto vocatur tenebræ, quibus nihil tetrius, sed quia destruit omnem animæ pulchritudinem, quæ illi inest à gratia, & nescio quam teterrimam maculam inurit. Alanus Anglus Dominicanus, qui dæmonis horribiles formas æger aspexerat, dixit postea, si ignis accenderetur magnitudine totius terræ habitabilis, sibi que daretur optio, potius se per ignem tam vastum transiturum, quam dæmones iterum videret. B. Ægidius S. Francisci discipulus, ad horrendam speciem dæmonis sibi oblatam, tanto terrore correptus est, ut loquendi facultatem prope amitteret, & corde dumtaxat rogare Dei auxilium posset, experireturque verè dixisse S. Franciscum, satanæ formam tam esse immanem & horridam, ut nemo ad spatium Dominicæ preceationis, possit eum salvâ vitâ intueri, nisi divinitus confirmetur; & tamen quidquid oculis nostris ab illo tetri & horrendi objicitur, umbra est & velut exterior adumbratio turpitudinis, quam à peccati malitia contraxit, naturalibus in eo

6. Cum fecerit ex Angelo dæmonem, S. monitus 111. 23. p. 3. c. 10. §. 6.

manentibus integris : quod si Deus omnium, qui in peccato mortali sunt, deformitatem obviis quibusq; velut reducto velo spectandam daret, non esset qui non continuò velur à terribili spectro ocyus fugeret, ut contigit viro nobili, cujus Dominicus horrendam ob peccata animæ speciem precibus suis populo, qui præsens aderat, manifestam fecit, omnibus propterea se in fugam conjicientibus. In primitiva Ecclesia, qui post susceptum baptismum lethali culpâ se fæderant, omnes ferè (ut norat ex Areopagita, & S. Cypriano Cornelius à Lapide) à dæmone corripiebantur, ut ex tam deformis hospitibus, qui per baptismum & confirmationem expulsus fuerat, regressu, animæ peccantis turpitudine notaretur, hominesq; à peccando deterrerentur.

In Act.
Apost.

De erud.
Principis.
l. 3. c. 8.

7.
Hominē
deprimat
infra cā-
mes.

Vilitatem verò ejus collige ex his verbis S. Thomæ : Si in mortali peccato sumus, in inferiori sumus statu, quàm canis, vel porcus, vel bufo, cum simus debitores duplicis mortis, temporalis scilicet & æternæ; illa verò unicam mortem debeant, habeamusq; miseriam culpæ & pœnæ: stultitiam verò hujusmodi hominis ibidem declarat hac similitudine; sicut non est mirum si miles, qui castrum habet supra rupem inexpugnabile contra Do-

minum suum se erigat; valde fatuus verò ille censendus esset, qui de palea domicilium extructum incoleret, & rebellare auderet: sic homo fatuissimus est, cujus habitatio corpus scilicet ad calorem febrilem in ignem redigitur, nec ad ejus incinerationem ignis requiritur, si contra Deum se erigat, & peccando ad pœnam repetendam provocet.

Meritò ergò Vares Regius peccatum mortale vocat delictum maximum, quia maximum bonum avertit, & maximum malum illudque sempiternum accersit. Meritò sancti viri non tantum pœnas atrocissimas hujus vitæ, sed inferorum etiam cruciatus elegerunt potius quàm mortale peccatum admitterent. Utinam pierique, qui propter unicum peccatum mortale apud inferos lugent, hanc maturè mentem induissent!

CONSID. VII.

De peccato veniali.

TRia examinanda mihi proposui. 1. Peccati venialis apud Deum & animos Deo ple-nos æstimationem. 2. Eorum multitudinem. 3. Eorum igno-rationem.

Dei de peccato veniali judi-
cium

1.
Peccatum
veniale
quam er-
oium.